

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou

žalobce: X
státní příslušnost X

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2025, č. j. KRPA-30035-10/ČJ-2025-000022-ZZC

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2025, č. j. KRPA-30035-10/ČJ-2025-000022-ZZC se zrušuje.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2025, č. j. KRPA-30035-10/ČJ-2025-000022-ZZC (dále

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

těž „napadené rozhodnutí“), jímž byl podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie (Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013 (dále též „Dublinské nařízení“). Doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II.

Shrnutí žalobní argumentace

- Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť žalovaný vycházel z nedostatečně zjištěného stavu věci a své rozhodnutí zdůvodnil toliko obecnými úvahami bez toho, aby se blíže zabýval proporcionalitou omezení žalobcovy osobní svobody a pregnantně vysvětlil, proč se uchýlil k jeho zajištění. Žalobce považoval napadené rozhodnutí za šablonovité a namítal, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je neadekvátní jeho povaze a nezabývá se dostatečně konkrétní situací žalobce. Žalobce poukázal na mimořádnost institutu zajištění a připomněl, že jeho délka nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli. V této souvislosti dále připomněl povinnost žalovaného důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by zajištění odůvodňovaly, přičemž uvedené skutečnosti musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu. Žalobce nesouhlasil s tím, že u něj hrozí nebezpečí útěku nebo že by pohrdal právními předpisy ČR a EU. Kdyby mu byl znám jejich obsah, nikdy by se porušení právních předpisů nedopustil. Žalobci není jeho pobytová otázka lhostejná a snaží se ji aktivně řešit. Žalobce vyjádřil názor, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s možností uložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Strohá argumentace žalovaného se opírá pouze o domněnku, že žalobce nebude plnit povinnosti uložené mu správním orgánem ani v ČR. Napadené rozhodnutí v tomto směru vykazuje znaky svévole a rozhodování na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalobce dále namítal, že ani ve vztahu ke kritériu přiměřenosti nedostal žalovaný svým povinností, neboť pouhý pobyt na území ČR bez platného cestovního dokladu či povolení k pobytu nezakládá nutnost zajištění žalobce, který se navíc nepovažuje za hrozbu pro veřejný pořádek či společnost v ČR. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 Azs 294/2016-18, podle nějž samotný nelegální pobyt na území České republiky nemůže být důvodem pro vyloučení použití zvláštních opatření podle § 123b a 123c zákona o pobytu cizinců. Žalobce závěrem své argumentace namítal, že není přípustné paušalizované rozhodování ve věcech skupin zajišťovaných cizinců, přičemž napadené rozhodnutí je příkladem takového přístupu. Důvodem zajištění je podle žalobce jen to, že se nacházel na území ČR nelegálně. Žalobce však v ČR nepáchal žádnou trestnou činnost ani jinou protiprávní činnost. Žalobce nemá nejmenší důvod se skrývat, je v jeho zájmu opustit území ČR a vrátit se do Belgie co nejdříve. Žalovaný podle žalobce porušil nejen základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ale především čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, kterou je ČR vázána.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

3. Žalovaný ve svém vyjádření zrekapituloval skutkový stav věci a uvedl, že bylo prokázáno naplnění podmínek pro zajištění žalobce za účelem předání podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobce do protokolu o podání vysvětlení jednoznačně uvedl, že datum jeho narození je 1. 1. 2003, a následně protokol za přítomnosti tlumočníka jako správný podepsal. Žalobce pobýval na území ČR bez platného cestovního dokladu či oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Žalobce rovněž podal žádosti o udělení mezinárodní ochrany v Rakousku, Belgii a v Německu. U žalobce rovněž existuje vážné nebezpečí útěku a nepostačuje aplikace mírnějších opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný uvedl, že aplikace zvláštních opatření za účelem vycestování je vázána na předpoklad, že žalobce bude se státními orgány spolupracovat a nebude se vyhýbat předání. Tento předpoklad u žalobce naplněn nebyl, což žalovaný podrobně odůvodnil na straně 4-5 napadeného rozhodnutí. Žalovaný odmítl, že by napadené rozhodnutí bylo paušální.
4. Žalovaný nad rámec svého vyjádření uvedl, že dne 5. 2. 2025 byl na pracoviště ZZC Balková doručen originál žalobcova rodného listu. Z překladu rodného listu bylo zjištěno, že datum narození žalobce je 20. 3. 2008, tj. žalobce je nezletilý. Žalobce byl ze zajištění dne 7. 2. 2025 propuštěn, jelikož odpadly důvody jeho zajištění.
5. Závěrem žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

IV.

Obsah správního spisu

6. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
7. Dne 23. 1. 2025 byla hlídka cizinecké policie vyslána na adresu X k poskytnutí součinnosti Úřadu městské části Praha 4, kde se nacházel žalobce, který u sebe neměl žádné doklady. Hlídka provedla pobytovou kontrolu žalobce, který nepředložil žádný doklad, ale sdělil hlídce své jméno a datum narození 21. 3. 2008. Za pomoci tlumočníka žalobce uvedl, že do ČR přicestoval za svým bratrem jménem N. S. Protože vzniklo podezření, že se žalobce na území ČR nachází neoprávněně, byl policií zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., zákon o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Po lustraci v systému EUODAC byl žalobce ztotožněn jako R. S., datum narození X. V IS CIS je žalobce uveden pod další identitou Alias, ve které jsou údaje: R. S., datum narození X.
8. Do protokolu o podání vysvětlení před žalovaným dne 23. 1. 2025 žalobce mimo jiné uvedl, že se jmenuje R. S., datum narození X. Jiná jména nikdy neužíval, možná někde uvedl jiné datum narození. Nepamatoval si, v jakém roce naposledy přicestoval do schengenského prostoru, v minulosti žádal o azyl v Rakousku a v Belgii, v ČR chtěl rovněž požádat o udělení mezinárodní ochrany a chtěl zde studovat. Uvedl, že bydlí na ubytovně v X, je svobodný, bezdětný, rodiče i sourozence má v X. Nemá na území ČR žádné vazby, není mu známa žádná překážka vycestování z území ČR. V zemi původu není příznivá situace s Talibanem, žalobce nevěděl, co by se mu mohlo stát. Žalobce uvedl, že nemá finanční prostředky na složení finanční záruky, není na území ČR kontaktní a nenachází se zde nikdo, kdo by mohl finanční záruku složit místo žalobce.
9. Součástí správního spisu jsou protokoly o jednání před OSPOD Úřadu městské části Praha 4 ze dne 22. 1. 2025 a 23. 1. 2025, sp. zn. 4 Om 389/24, z nichž plyne, že nezletilý žalobce, bez doprovodu, se dostavil na OSPOD s panem A. F., který ho na doporučení OPU ubytoval na jednu noc. S sebou měl kopii občanského průkazu, kterou pan F. přeložil do

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

českého jazyka. V protokolech je uvedeno datum narození žalobce, a sice 21. 3. 2008. Tento údaj plyne z kopie dokladu, originál si nechá poslat z vlasti, doručení očekával do tří dnů. Žalobce má v X bratra, který zde nyní pobývá legálně.

10. Dne 23. 1. 2025 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým byl žalobce podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zajištěn na 30 dnů za účelem předání podle Dublinského nařízení. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že v případě žalobce došlo k naplnění všech podmínek zajištění podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobce vstoupil na území ČR bez oprávnění k pobytu či platného víza poté, co požádal o udělení mezinárodní ochrany v jiných státech EU, konkrétně v Rakousku, Belgii a Německu. Ve všech těchto státech je dodržován vysoký standard ochrany lidských práv a neexistuje důvod se domnívat, že tam dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů. Po posouzení skutkového stavu žalovaný dospěl k závěru, že z žalobcova předchozího jednání, zejména svévolného nelegálního cestování přes území EU plyne vážné nebezpečí útěku. Mírnější opatření by v případě žalobce nebyla účinná a je nutné přistoupit k jeho zajištění. Svůj závěr žalovaný odůvodnil ve vztahu k jednotlivým formám zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Stanovenou 30denní dobu zajištění shledal žalovaný jako přiměřenou a odpovídající pro přípravu předání žalobce do příslušného státu.

V.

Právní posouzení věci soudem

11. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle ustanovení § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, jelikož účastníci řízení v zákonné pětidenní lhůtě po podání žaloby nenavrhli projednání věci při ústním jednání a soud nepovažuje nařízení ústního jednání za nezbytné.
12. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora ze dne 8. 11. 2022, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, C-704/20 a C-39/21, soud z úřední povinnosti přezkoumal i podmínky zákonnosti zajištění žalobcem nenamítané. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
13. Zajištění cizince je zásahem do jeho osobní svobody, a proto může být provedeno pouze v souladu se zákony, Ústavou a Listinou a v neposlední řadě s Úmluvou, jíž je Česká republika vázána.
14. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.
15. Podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného Dublinským nařízením, pouze pokud existuje vážné

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného Dublinským nařízením, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného Dublinským nařízením nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného Dublinským nařízením přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.

16. Podle čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.
17. Podle § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit nezletilého cizince bez doprovodu, pouze je-li důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu či závažným způsobem narušit veřejný pořádek, a je-li to v jeho zájmu v souladu s Úmluvou o právech dítěte. Policie je oprávněna v případě důvodné pochybnosti, že jde o nezletilého cizince bez doprovodu, takového cizince zajistit do doby, než je zjištěn jeho skutečný věk. Policie zahájí úkony ke zjištění věku nezletilého cizince bez doprovodu bezodkladně po jeho zajištění. Odmítne-li nezletilý cizinec bez doprovodu provedení úkonů ke zjištění věku, hledí se na něj jako na zletilého cizince. Pokud výsledky zjišťování věku nejsou průkazné, hledí se na cizince jako na nezletilého cizince bez doprovodu.
18. Z posledně citovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že pro zajištění nezletilého cizince bez doprovodu musí být dán dosti vážný důvod (spočívající v nebezpečí ohrožení bezpečnosti státu či závažného narušení veřejného pořádku), který je navíc podmíněn kritériem tzv. nejlepšího zájmu dítěte dle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, vyhlášené pod č. 104/1991 Sb. Již z těchto podmínek je patrné, že k imigrační detenci nezletilých cizinců bez doprovodu by mělo docházet v zásadě zcela výjimečně, neexistuje-li opravdu jiná možnost řešení jejich situace.
19. Status nezletilého cizince bez doprovodu má zásadní dopady nejen z hlediska řízení, které je s touto osobou vedeno – tedy z hlediska procesního, ale též z hlediska pobytového (přístup ke vzdělání, vhodnému ubytování, sociální a psychologické asistenci atd.). Přitom není možné vyloučit zneužití tohoto statusu v tom smyslu, že se dotčená osoba bude prohlašovat za nezletilou, ačkoli ve skutečnosti bude osobou zletilou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2020, č. j. 5 Azs 107/2020-46). Nepochybně si však lze představit i situaci převrácenou, v níž se bude dotčená osoba naopak z různých důvodů prohlašovat za zletilou, přestože ve skutečnosti bude nezletilá. Proto má-li policie důvodné pochybnosti, že jde o nezletilého cizince bez doprovodu, opravňuje ji zákon k tomu, aby takového cizince zajistila podle § 129 odst. 5 věty druhé zákona o pobytu cizinců; toto zajištění cizince pak zákon zcela logicky limituje jen „do doby, než je zjištěn jeho skutečný věk“.
20. Jak Nejvyšší správní soud vyložil v rozsudku ze dne 3. 4. 2020, č. j. 2 Azs 198/2019-81, zjevným smyslem § 129 odst. 5 věty druhé zákona o pobytu cizinců je poskytnout policii oprávnění k jakémusi „překlenovacímu“ a dočasnému zajištění cizince, u něhož jsou dány pochybnosti stran jeho nezletilosti a nedostatku doprovodu, které je nezbytné rozptýlit.

21. Jak plyne z úředního záznamu ze dne 23. 1. 2025, který je součástí správního spisu, žalobce se cizinecké policii při pobytové kontrole představil jako R. S., datum narození X, st. příslušnost X. Součástí správního spisu jsou rovněž shora zmiňované protokoly o jednání před OSPOD Úřadu městské části Praha 4 ze dne 22. 1. 2025 a 23. 1. 2025, sp. zn. 4 Om 389/24, v nichž je uvedeno, že se v případě žalobce jedná o osobu nezletilou a bez doprovodu. Z těchto protokolů se rovněž podává, že datem narození žalobce je 21. 3. 2008. V neposlední řadě je ve spise obsažena kopie úřední písemnosti X, z jejíhož překladu rovněž plyne, že žalobce byl narozen dne 21. 3. 2008.
22. Navzdory skutečnosti, že v protokolu o podání vysvětlení žalobce svým podpisem potvrdil, že se narodil dne 1. 1. 2003, přičemž tento údaj vyplynul rovněž z provedených lustrací, skutečnosti vyplývající výše uvedených podkladů dle názoru soudu mohly a měly v žalovaném vzbudit důvodnou pochybnost o skutečném věku žalobce. Žalovaný měl vzít v úvahu možnost, že se v případě žalobce mohlo jednat o nezletilého cizince bez doprovodu. Žalovaný nepostupoval správně, pokud v otázce zletilosti vyšel pouze z prohlášení potenciálně nezletilého žalobce o své zletilosti, které učinil do protokolu o podání vysvětlení, aniž by cizince konfrontoval s jeho rozpornými vyjádřeními ohledně věku v okamžiku jeho zajištění, či aniž by se vypořádal s podklady ve spise zakládajícími pochybnost o jeho věku.
23. K zajištění žalobce, u něhož existuje důvodná pochybnost, že se jedná o nezletilého cizince bez doprovodu, mohlo dojít pouze v případě, že by žalovaný pojal pochybnost o jeho skutečném věku, kterou by vyjádřil v odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž zajištění žalobce by mohlo postupem podle § 129 odst. 5 věty druhé zákona o pobytu cizinců trvat pouze do doby, než by došlo ke zjištění žalobcova skutečného věku. Žalovaný by rovněž musel zahájit úkony ke zjištění věku nezletilého žalobce bez doprovodu bezodkladně po jeho zajištění. To však žalovaný v projednávané věci neučinil, vycházel bez dalšího z předpokladu, že žalobce je zletilý, aniž by tuto podstatnou okolnost postavil najisto.
24. V nyní nastalé situaci, kdy žalovaný nevzal v potaz, resp. přehlédl skutečnosti nasvědčující tomu, že žalobce by mohl být nezletilým cizincem bez doprovodu (kterého není možné zajistit za účelem jeho předání nebo průvozu podle § 129 zákona o pobytu cizinců) a jednal s ním jako se zletilou osobou, postupoval v rozporu se zákonem, zejména v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), podle nějž: nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
25. Žalovaný měl zohlednit silné indicie nasvědčující tomu, že žalobce by mohl být nezletilým cizincem bez doprovodu a vypořádat se s nimi srozumitelně a přezkoumatelně v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
26. Úsudek o výše uvedeném si však zdejší soud za současného stavu řízení nemůže učinit, neboť žalovaný do napadeného rozhodnutí nepromítl žádnou úvahu, která by reagovala na ze spisu objektivně plynoucí pochybnosti o žalobcově věku. Rozsudkem zdejšího soudu je proto napadené rozhodnutí rušeno pro jeho nepřezkoumatelnost, nikoliv z důvodu, že je postavena najisto nezletilost žalobce.

VI. Závěr a náklady řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

27. Za těchto okolností nezbylo soudu než zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Soud současně se zrušením rozhodnutí nevyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, neboť po zrušení rozhodnutí o zajištění žalobce je nutno na toto rozhodnutí nahlížet, jako kdyby vůbec nebylo vydáno. Neexistuje tak řízení, v němž by mělo být pokračováno, protože podle § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců je vydání rozhodnutí o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu prvním úkonem v řízení. Je-li tedy rozhodnutí zrušeno, neznamená to, že se věc vrací správnímu orgánu k dalšímu řízení, jak je ve správním soudnictví obvyklé (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Naopak to z povahy věci znamená ukončení řízení před správním orgánem (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2012, č. j. 9 As 111/2012-34, a ze dne 25. 6. 2020, č. j. 5 Azs 107/2020-46).
28. S ohledem na meritorní rozhodnutí o žalobě v zákonné lhůtě, která je kratší, než lhůta zákonem stanovená pro rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, soud již samostatně nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku.
29. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, avšak žádné náklady řízení mu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. února 2025

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.